

Heðin Brú 80 ár

— Eg eri blivin gamal, men eg haldi ikki, at eg eri blivin býttur. Tað gongur seinri at skriva, og tað er ikki vist, at tað verður til eina bók, men eg havi tann vinning við tí, at eg veit akkurat hvat eg skal gera hvønn morgun. Handritið liggur á bordinum. Eg skrivi. Keði meg ongantið.

Á háskúlanum varð eg vaktur

Mánadagin 17. august fyllir rithøvundurin, skaldið, humoristurin, skálavíkingurin, humanisturin, politiski eygleiðarin og fyrrverandi landbúnaðarráðgevarin, Heðin Brú, 80 ár.

Í hesum sambandi hevur Sosialurin havt eina samrøðu við Heðin Brú — og vit leggja fyrri við tí vanliga spurninginum:

— Hvussu fingur tygum huga at skriva?

— Ja, tað er væl av tí at eg kom á Føroya Fólkaháskúla. Har bleiv man líkasum vaktur upp úr svøvn. Eg var har í 1919—20.

— Vóru tað nakrar ser-

ligar bókmentir, sum ávirkaðu tygum?

— Nei, tað haldi eg ikki. Eg var fyrst og fremst vaktur av teimum roðnum, eg hoyrði um føroyska málið, sum tá ikki var so væl røkt. Tað var tað sum gjørði, at eg koma at hava áhuga fyrri at skriva.

— Tygum nevndi málið, og í samband við skaldskap tygara er málið —

serliga skálavíksmálið — tikið fram, var talmálið í Skálavík gott í mun til aðrastaðir?

— Tað dugi eg ikki at svara, men í Skálavík helt eg málið vera ógvuliga gott. Og eg havi alla tíðina skrivað skálavíksmál.

— Nú siga tygum, at tygum vóru skaldsliga vaktur á háskúlanum, men í Endurminningunum sæst, at

tygum løsu nógv sum drongur?

— Ja, ja, tað gjørði eg. Har vóru nógvar bókur í húsinum, men tær komu ikki at røra seg nógv við meg. Tá var tað so, at man læs allar bøkurnar, man fekk hendur á. Men so kom tað til tað, at vit vóru triggir skálvíkingar saman á háskúlanum. Og tá vit so komu heimaftur skipaðu við fyrri flutningi av bókum frá bókasavnum í Havn til Skálavíkar, soleiðis at fólk kundu læna bókur.

— Tóku fólk væl í móti hesum?

— Ja, tað gjørdur tey. Tað var í øllum førum eingin átala frá nakrari síðu. Tað vóru sjálvandi tey, sum roknaðu hetta fyrri at vera fjant og fjas, men ungdomurin tók væl undir.

— Tit stovnaðu eisini ungmannafelagið Ljómur, hvat tókust tit við í felagnum?

— Vit løsu upp og hildu røður. Eisini fingur vit fremmandar menn at halda røðu fyrri okkum.

— Var tað ikki torført at fáa fremmandar menn til

Eftir
Jóhann Mortensen

eina litla bygd tá á døgum?

— Jú, men vit høvdu ein prest í oynni, og vit høvdu ein lækna og so komu fólk viðhvert at ferðast, sum vit bóðu koma í ungmannafelagið.

Væl av bókum

— Tygum søgdu, at tað vóru nógvar bókur í heiminum hjá tykkum, var tað ikki óvanligt tá. Hvarjar vóru tær bøkurnar?

— Hjá okkum var tað soleiðis, at bøkurnar sum vóru í húsinum vóru brenndar. Tuberkulosa kom í húsið og so skuldi so nógv brennast. Har í millum vóru bøkurnar. Men eg var nógv yngstur av systkjunum, so eg minnst ikki tær gomlu bøkurnar. Tá smittuvandin var roknaður at vera burtur, bar tað so til, at ein onnu-beiggi mín kom at vera har og hann hevði so nógv bókur við sær, at vit fingur aftur bókur í húsið. Tað gamla sum var av bókum vóru religiøsar bókur, meðan hesin maðurin, sum kom aftur, Óli í